

[Økonomiministeren]

Jeg vil her gerne hæfte mig ved to fordele, nemlig udsigten til rentefald og mindskelse af usikkerheden for erhvervslivets transaktioner.

Når vi i dag har en højere rente end Tyskland, skyldes det, at der i renten indgår en risikopræmie. Vi betaler en pris for risikoen for, at kronen ændrer kurs over for D-marken. Som bekendt ønsker regeringen ikke at udnytte muligheden for at devaluere. Vi er i stigende grad overbeviste om, at skadevirkningerne herved langt ville overstige eventuelle tænkelige fordele. Og hvorfor blive ved med at betale en pris for at have et instrument, vi alligevel ikke vil benytte, da det kun skader os selv?

Der er ingen tvivl om, at udenrigshandel og investeringer er hæmmet af, at virksomhederne skal operere i forskellige valutaer. Især små og mellemstore virksomheder, og dem har vi jo mange af her i Danmark, har svært ved at overskue de risici, de påtager sig, når forskellige valutaer er involverede. En fælles valuta i EF vil fjerne en del af denne usikkerhed, og også tilrettelæggelsen af den fælles landbrugspolitik vil blive lettet. Vi kan i så fald helt sige farvel til de monetære udligningsbeløb.

Køreplanen for det videre arbejde med en økonomisk og monetær union er velkendt. Regeringskonferencen begynder inden udgangen af dette år. Hvor lang tid processen vil tage, kan der i dag ikke siges noget sikkert om. Det kan være, at regeringskonferencen varer et halvt år, det kan også tage et år eller mere. Det finder regeringen ikke særlig afgørende. Det vigtigste er, at der gøres et godt og grundigt arbejde, således at den økonomiske og monetære union fører til vækst og fremgang i Fællesskabet.

Lad mig dernæst sige lidt om den forestående tysk-tyske valutaunion – eller GEMU, som den kaldes i den internationale debat. Dette er jo et andet og nyt element siden novemberdebatten.

Som man har kunnet se af pressen, er der en vældig debat i Tyskland om omvekslingsforholdene i østmark i forhold til D-mark, og det er jo ikke så mærkeligt, når man tænker på de økonomiske og sociale interesser, der står på spil.

Et centralt spørgsmål er, hvad den tysk-tyske valutaunion vil betyde for tysk økonomi og dermed for resten af Vesteuropa. Her peger alle hidtidige undersøgelser på, at den tysk-tyske økonomiske og monetære union vil medføre en

større økonomisk vækst. Det hænger sammen med det enorme behov for en gennemgribende sanering og modernisering af den østtyske økonomi.

Pengene må altovervejende komme fra Vesttyskland. En væsentlig del vil blive klaret af private virksomheder i form af direkte investeringer, men Forbundsregeringen vil også blive belastet. Når der er sket en afklaring i Østtysklands forhold til EF, må vi regne med, at der også vil blive stillet midler til rådighed via EF-budgettet.

Tysklands partnere må i denne proces lægge afgørende vægt på, at der bliver lige konkurrencevilkår for alle EF-firmaer. Der er et par synspunkter, regeringen vil fremføre over for tyskerne.

For det første: Vi forventer, at EF's licitationsregler bliver fulgt, når der skal foretages offentlige investeringer i det østtyske område. Tyskerne vil jo få hænderne fulde, så det forventer jeg ikke bliver noget problem.

For det andet: Tidligere var der et pres på Tyskland for at lempe finanspolitikken. Den nuværende konjunktursituation indebærer, at hensynet til den makroøkonomiske balance i Tyskland kan aktualisere en finanspolitisk stramning. Jeg overrasker vel ingen ved at sige, at det ville være særdeles velkomment, om tyskerne kunne hæve netop moms og punktafgifter, når eller hvis de får behov for at styrke deres offentlige finanser. Det er selvfølgelig noget, Tyskland selv bestemmer, men det vil bidrage væsentligt til processen omkring afgifts-tilnærmelser inden for EF.

Den tysk-tyske møntunion er ikke uden vanskeligheder. Regeringen følger situationen meget nøje og vil fortsat løbende orientere Markedsudvalget.

Virkningerne af at skabe et øget økonomisk og monetært samarbejde og et tysk-tysk monetært samarbejde kommer i givet fald oven på virkningerne af det indre marked. I lyset af det vil jeg med al den forsigtighed, som det er klogt at lægge for dagen i disse anliggender, alligevel sige, at 1990'erne kan vise sig at blive et årti, hvor de udenrigsøkonomiske vilkår på vore nærmarkeder tegner sig lyse. Og vi står i så fald i Danmark over for en historisk mulighed for samtidig at forbedre betalingsbalancen og få et fald i arbejdsløsheden.